

на мжжетѣ. Тѣ носѣли камъни, дървета, дѣски и всѣ какви други нѣща, потрѣбни за граденето. Девойки отъ 14 до 20 годишни затѣкнули китки на глава и съ веселѣ смѣхъ се размѣсили между момцитѣ, като на тѣлка, или като на весела обща копанѣ или жѣтва. Само бабитѣ останали дома да посготвятѣ, щото има. За три дни селото било укрепено, портитѣ поправени и нѣкои кули подновени.

Въ това време започватѣ да пристигатѣ селянитѣ отъ Варвара, Саитово, Менокъово и Малко Бѣлово заедно съ домочадията си, съ добитѣкъ и кола, пълни съ сѣдове, дрехи и храна. Бѣльово става укрепенѣ лагерь, въ който трѣбва да се запази мирното население, докато трае възстанието. Бѣльово и по-рано било тѣсно, но сега, като стигнали и съседитѣ, то заприличало на кошарище, въ което хората и добитѣкътъ едвамъ се смѣстятѣ. Лаяне на кучета, мукане на говеда, блѣне на овци и кози. . . всичко това правѣло селото да ечи надалечъ. Трѣбвало за всички дошли да намѣрятѣ мѣсто и да ги подслонятѣ като братя и сестри, като християни и българи.

Ала хората се страхуватѣ, не знаятъ, какво ще стане всѣка минута. Слуховетѣ, че турци-обирници се приближаватѣ, всѣки день се носятѣ отъ уста на уста. Сто и петдесетѣ яки и безстрашни мжже биватѣ добре въоржжени и заематѣ всички порти и пжтища. Тѣ ноще се редуватѣ и будно пазятѣ на стража, за да не бждатѣ изненадани. Останалитѣ мжже, които нѣмали здраво оржие, запретватѣ се въ ковачници и работилници да си направятѣ такова.

Презъ всѣки день свободнитѣ отъ дежурство мжже се нареждатѣ по два пжти (сутринѣ и вечерѣ) двама по двама, и така, като на военно учение, тѣ минаватѣ съ пѣсни и команда по пжтя презъ селото отъ горния край до долния и обратно. Чужденци отвѣнѣ и съгледници турци, денемъ и нощемъ презъ гората приближавали се-